

Ett Guds-barns
Iefnads-sools,
jämmerfulla vppgång,
bedröfweliga omgång, på
...

Neostadius, Johan

82 Aa 7 26

National Library
of Sweden

26

Ett
Guds Barns
Lefnads = Sools,

Jämmerfulla Bypång, bedröfweliga Omgång, på
des Lefnads = Horizont, igenom många Sorge = Måln,
samt hastiga och beklageliga, dock Saliga Nedergång,
Betrachtade

Då
Unga / Tacka / Gudi Afteliga och på Dygdnes
Bahn / med stort tålamod wandrande
Unglingen

GUSTAF
NEOSTADIUS,

Oförmodeligen
Slöt sitt usla Naturliga = Liff på Jorden,
Men Saligen
Begynte det Ewiga Liffwet i Himmelen,
Under sitt 16 ålders år, som skiedde uti Stockholm
den 4 Augusti Åhr 1730. 1730

Uf
Den Saliga Dödas egen Kiära Fader
JOHAN NEOSTADIUS.

✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠
JONAS JONSSON, Tryckt hos Israel Falck.

Vi Braswen.

Hiobs 9: v. 25.

Mina dagar hafwa varit
smarare än en löpare, the
hafwa fludt och hafwa intet godt
sedt.

Then bedröfwade Fadrens Tabli

Ni jag hos mig beslöt med några Ord omröra
 Ett Gudz= Barns Lesnadz= Sols Up= Om= och
 Nedergång,

Anleddes jag der til der af at jag feck höra
 Med ängzlan, ach och wee, med smärta, Tårar
 mång.

Hur' omildt Dödzens= Hand den Hydda nederlagit
 Som Skapar' n sielf vpbyggt utaf mitt kiöt och blod,

Samt Grund= Sten der til och af mina länder tagit
 Och som ett Mästarstyck nu i sin fågring stod.

Jag menar Sonen kiär, i ordningen den andra
 Som vppå fierran ort tänckt söka Luckans= Gunst,

Men oförmodligt mänd' med döden hädan wandra
 Och gjorde alt det hopp til intet och omsunst.

Som jag med fog och stial hos mig om honom hyste,
 Då jag, med gläder mijn som oftast märcka kund'.

Hur' Dygdens Adla= Flam i alt des wäsend' lyste,
 Hur' ödmjukheten war des lesnadz rätta grund.

Jag

Jag kan ej neka thet at hiertat blef bedröfwat
 Och ögon min helt lik en ström af tårar flöt,
 Då drat höra seck hur' döden grym bortröfwat,
 Min Son, som äfwen war i ord och gierning söt:
 Men när jag mig begaf til Gudz Ordz Orte-Gården
 Och der begynte see och hugsa mig wäl om,
 Fann jag en Man som lijk war sielfwa döra wården (a)
 Han flydde mina Siäl sin hand och sade kom.
 Kom lucta på den Roos (b) Propheten Baruch målar
 Jag har med sorg och gråt nu låtit fara dig, Bar.4.
 Däck märck hwad linslighet (c) i denne Roos än prälar,
 Gud skal med glädie stor tig igen gifwa mig.
 Då tänkte jag ej wil jag tig min Son mer' sörja,
 Ej tadla på det slut som Hämelen sielf giordt har,
 Men i det stället må jag läfwa Gud och börja,
 Uti din Lefnadz = Sool mig spegla. Då jag ta'r.
 Desz vpgång alraförst mig före at beskåda
 Förmärker jag at hon i måln vprunnen är,
 Ty då den grymna giäst wår fiende fått råda,
 Utöfwer Hyddan wår (d) Jag och din Moder kiär.
 Huuswille worom och fördrefne från wårt goda
 Bårtflydde från wårt Boo, för Ryfens grymna hand
 Ej annat hade oss af honom at förmoda,
 In Ungzlan, nöd och död, än Mord, Ros, Eld och Brand.
 Då, säger jag, då månd' din Lefnadz = Sool vptindra
 I det fördälda rum, vti den mörka Wra (e)
 Det kund' wäl hwarken nöd ej heller eländ' hindra
 Desz vpgång, men däck war din Lefnadz = Morgon så
 Uppfyllt med ach och wee, med jämmer, sorg och möda
 At jag och Modren din der af wäl sluta kund',
 Det sådant eländ' skull' dig följa in til döda
 Som dig och sedan fölgd' in til din sidsta stund.

- (a) Ihen Heliga Andä. (b) Gudz ord. (c) Andans tröst.
 (d) Ryfen intog Staden der jag bodde. (e) I Moderlifwet.

Will jag mig minna på den dag du först framhades
 Byt Moderlif och Tiäll, den vnderfamsta väg,
 Så war den strax upfylt med jämmer då du lades
 I främmand Wagga nid i kiöld och frost, och säg,
 Hur länge had du ock wår usla Werld åskådat,
 Tre wekor, och en tid, eländig, ond och kort,
 Förr än Förältrar din den tidning blef bebådat,
 Nu kommer Ryffens macht, och skynden eder fort. (f)
 Då måste wij med dig och tu med oss fort wandra
 I jämmer, kiöld och frost så genom dag som natt,
 Eij halp, at du war spåd och eij så stark som andra,
 Du måste fort at dig eij Ryffen skull få fatt.
 Har ock din Lefnadz=Sool eij sedan altid varit
 Med eländ, Sorge=Moln fördunklad och betäckt,
 Så at dess Strålar klar knapt en gång har omfarit
 Din Lefnadz=Horizont, förr Moln dess glans utsläckt.
 At wisa prof der af, behöfwer jag eij göra.
 Det usla Lefnadz=Lopp är klart bewiis der på,
 Ty utom det at du den klagan har måst föra,
 Jag är en Främling, och än mer jag har också,
 Mitt kiära Fäders=Land eij varit wärdig ögnadt,
 Ty jag är aflad, född, upfostrad, död och så,
 På främmand orter och hast mera sorg än fågnad,
 Den bistra, korta tid jag hast at lefwa på.
 Så har du och min Son wid slutet af din lefnad,
 Då du tänkt lära dygd, å wida främmand ort,
 Eij fått berömma dig af glädie eller trefnad,
 Men lefwa måst i Sorg til Grafwens mörka Port.
 Nu spörjer fuller jag at Herren som bespisat,
 Din kropp med Läre=Bröd, i tiden med sult Mätt,
 Han har ock Siälen din nu Salighet bewiisat,
 Då du i Salig stund til Himlens Sällhet gått.

Men

(f) Ryffen dref oss från den ort dit wij flydt undan honom.

Men hwad skal trösten bli för mig din Kiära Fader,
 Som nu med Tårar måst dig sakna för'n jag tänkt,
 Skal det bli glädien min at skrifa Grist-Skrifts Rader
 Btöfwer döden din, som mig i sorg nedsänckt.
 Skal detta bli min lön för all min trogna möda,
 Och Kiärlig omsorg jag har städse haft för dig,
 At jag skal följ dig med tårar til the döda,
 I stället jag, här tänkt du skilt skull göra mig.
 Skal säger jag ännu, den Swett så bli bemötter
 Som af mitt ansicht rann likt watn i en Ström
 Då jag med dig mång gång, fast kroppen matt och trötter,
 I kiöld och diuper snid måst fly för Ryfken grym.
 An Modren din min Son hur nu du henne särar,
 För det hon burit dig in under hierta, bröst,
 Hon måst' nu sakna dig med bittra sorge tårar,
 Som hon har alltid tänckt skull bli des' ålders tröst.
 Min Son om ett din Mor för dig haft mera möda
 An andra Mödrar som sin' Foster föda få
 I frib och sedan dem upfostra, klåda, föda,
 I eget warma Siäll, hwar all ting, wäl tilstå.
 Så kunde hennes sorg snart dämpas och förswinna,
 Men då hon förer sig til sinnes och gemöt,
 Hur' hon ett hinte wäl den swaghet öfwerwinna,
 Som födzlo-pinan gier i Mödrars fambn och Skid.
 Förr än hon måste fly, för Ryfens Morde-Händer,
 Med dig i snid och fräst, igenom skog och märck,
 Samt diup, obanad wäg i Nordsta Siällens Länder
 Hwar kiölden mera är, än någorstädes, starck,
 Hon feck i wekor Tre och intet med dig hwila,
 In under något Taak, men vnder himlen blå,
 Hon måste dig med sig om Natten ömkligt skyla
 Bti den Hydda hon om dagen reste på.

Så blir din Moders sorg, då du läggs bland de döda,
Så mycket större och så mycket mera ökt,
Som alltid älskas högst, hwad man med mycken möda,
Förwärfwat, hwilket wet den sådant har försökt.
Men ach hwij wil du dock så swära henne löna,
Som så otaligt ondt för dig har måst utstå,
Ur det en Sonlig tack, at hon nu skall få röna,
Det hon i werlden mer dig ej skal ögna få.
En sådan klagan må Förältrar din wäl föra,
Då wij oss minna på din hastiga bortgång
Men ach wij må doch ej din sälla roo förstöra
Wij fåm dig wäl igen, ibland Gud; helgon mång.
Man tröstar sig der wid med wördsamt lof instämmer,
Den stora Allmächs Gud, som efter sitt behag,
Har giordt ett Saligt slut på all din nöd och jämmer
Då lefnadz = Solen din nedgick din sidsta dag.
Så är oss jämnwäl ock ej ringa lindring lüsa
Dti wär stora Sorg, hwad rychtet oss til fördt
At Degerman har dig, sin Tienare, bewisat,
Så mycket godt, at man slift näpplig förr har hördt.
Oß hugnar äfwen ock den Gunst du har åtnutit
Dtas Fru Degerman, din Patronessa god
Hon har högt wärdat sig om dig och ej förskutit,
I lüf och död hon i din Moders ställe stod.
Tack hafwen bägge Twå, Er kärlek jag ej glömmmer,
Förr än jag läggs i Stoft, i medlertid jag skal,
Er högst lofwärda Gunst, vphöjda och berömma,
Tills Tungan ock mitt blod the blifwa stel och kall.
Far wäl O Teelning Tack som af wärt lüf vprunnit,
Haf tack för hwar den gång du gladt wärt hierta, sinn,
Wij kunna nu ej mer än låta dig, som wunnit
Lüfz = Cronan, wandra säll, i Himbla Glädien in.

Then

Then
Afledna Sonens Swar /

I en Wijsa författat,

Hvilken Siunges som:

Swad är thet åthlat jag mitte sinne qwälfet.

1.

Hwad är för klago=Dicht som jag nu hörer?
Hwad är för sorg min Faders hierta rörer?
Hwi är min fromma Mammans ögon röd?
Hwi seer jag bägges Edra hiertan blöda,
Dch ögon Er af bittra Tårar flöda,
Då jag är död.

2.

Jag måste nu vhr Stoffet mitt Er swara,
Förälbrar kär, ändock at dödsens suara
Bebundit har min Tunga hårdelig,
Ty Edra tårar som I nu vthgiuten,
Oppå min Graf, der jag nu är insluten,
The twinga mig.

3.

Jag kan wäl märka thet Ert hierta blöder,
Min Fader kär, der af at jag är döder,
Dch förr I tänkt ifrån Er gången platt,
Ty som jag wet thet jag af Edra länder
Opphögder är, med Skaparns Allmachs-händer,
På Himbla sätt.

1012

4. Dch

4.

Och som jag wet hwad trogen omsorg, möda,
O Fader kiär I haft för mig til döda
Ifrån den stund min Lefnadz = Sool vpran,
Så vndrar jag eij at min död nu röder
Ert hierta och Er Munn nu klaga höres,
Eij tåga kan.

5.

Jag vndrar ock eij at Er ögon rinna
Min Mamma kiär, ty då jag wil besinna
Hur mycket ondt I för mig här utstådt
Den långa tid jag låg in til Ert hierta
Och huru I för mig med mycken smärta,
I döden gått.

6.

Jag vndrar ock eij at Ert Hierta swider,
Ty då jag tankan kastar på de tider
Då I, för Ryfvens grymma Morde-hand,
Ach eländ som mig än i Grafwen grämmer,
Måst fly med mig i fiöld, i nöd, i jämmer
I främmand land.

7.

Så lemnar jag hwar en med mig at sluta,
Om Morkår min eij orsak har utgiuta
Af ögon sin en ymnig Tåre-Flod;
Som för all slikt sin swett och stora möda,
Så tidigt måst' mig see ibland the döda
Med sorge mod.

8.

8. Men

8.

Men och hwij låten I Förältrar kära,
 Min död Ert Sinn och hierta så förfära,
 Förtryten I jag från Er gången är,
 Och låten Edra tanckar achtning gifwa,
 På Gudz förshn, så skolen I wiß blifwa,
 Förnöjde här.

9.

Först skal då Eder tröst nu blifwa thetta,
 Hwad Himblen giordt thet är alt skiedt med råtta
 Förbundet står, wij måste alla döo.
 Ej alla här få kiamba Silfwer-Hären,
 Men måste bort, i första yngdoms wären,
 Från werldsens döo.

10.

Der näst så bör och thet Er sorg nu lindra,
 At I betäncka och Er wäl erhindra,
 De Sorge=Moln min Lefnadz=Sool betäckt,
 Ur det ej bättre see sitt barn sig hwila
 I stoftet, än af eländ öfwerilas,
 Hwar Morgon=Wächt.

11.

Så låten ock Ert Klage=Qwäd, upphöra
 Der af at I, som mången måste giöra,
 Ej fruchta tof af mig få skam ell' sorg.
 Jag är med Er, ock I med mig nu säker,
 At ingen mer mig söder, kuffar, wråker,
 På werldsens Torg.

Sidst fram för alt, så skal nu detta blifwa,
 Den tröst jag Er, Föräldrar kiär wil gifwa,
 Förr'n jag af Er ett Sonligt affkied tar
 Ut jag nu är en Himmelsk Borgar worden,
 Fast Lesnadz = Solen min nedgick på jorden,
 Mer mörck än klar.

Så far nu wäl, Far wäl min Fader kiära,
 Haf nu först tack som mig Er Son wil ähra,
 Öppå min Mull med Edert Klage = Snack,
 Haf sedan tack, för all Er kiärlek, möda,
 Öpfostning, i Gudzfruchtan, kläder, föda,
 Haf Sonlig tack.

Ach Moder kiär nu wil jag räcka handen,
 Til Er, fast hon är stel i hwita Sanden,
 Tilståd hon dock nu wördsamt affkied tar,
 Ötas Er' Hand och Armar som mig burit,
 Ötas Er' Spenar som mitt Wisshuus varit,
 I många da'r.

Haf tack för hwar den Kiärlekz = Mijn jag nutit,
 Af Er, då I Er Kiärlekz = Samn jag jutit.
 Ach far nu wäl min hiertans Mamma kiär,
 Far wäl min Broder, Syston, Wänner säta,
 Som öfwer mitt fränfalle bittert gräta
 Och sörja lär.

Ännu jag wil, utaf ett Tacksamt Sinne,
 Och skyldig plicht, til Efter Werldens = Minne,
 Ett glömma bort, men wördsamt skildra af,
 Den ogemena godhet jag åtnutit,
 Utaf Herr Degerman helt oförtrutit,
 In til min Graf.

Till slut jag ock med wördnad mig nu wänder,
 Fru Degerman, til Er, förr än jag ändar,
 Mitt Afskiedz = Ord, uhr Stoftek mörka Tiäll,
 Far wäl, haf tack för Gunst I mig bewisat,
 För hwar den gång I mig har måttat, swisat,
 Så dag som qwäll.

Så går jag nu, förnögd, uhr Jämmerdalen
 Til IESUM min, in uti Frögd = Salen,
 Hwar jag, för Lärebörd, nu glädie får,
 Gud låte Er, En hwar och allesamman,
 Så sticka Er, at wij, med frögd och gamman,
 Ther mötas få.

